

gøre det hurtigst muligt, for at de mange udenfor ventende ikke skal tabe Taalmodigheden.

Slebsager: Alle er sikkert klare over, at den nuværende Krise indenfor Erhvervslivet har sin Aarsag i den hastige Kronestigning, og det var derfor ogsaa ganske naturligt, at den højtærede Erhvervsminister ved Fremsættelsen af det Lovforslag, der i Dag er til Behandling, indledede med en Omtale af Valutaforholdene. Jeg vil til Indledning ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger herom.

Jeg vil da først sige, at Paripolitikken jo praktisk talt nu er gennemført, selv om det er sket i et langt hurtigere Tempo, end de allerfleste ønskede det, og jeg vil tillige minde om, at oprindeligt var alle Partier enige om, at Guldpariteten burde være Endemaalet for dansk Valutapolitik. Der er Grund til at minde om denne Kendsgerning i Øjeblikket, fordi det høje Ministerium nu synes noget tilbøjeligt til at ville bibringe Offentligheden det Indtryk, at man fra socialdemokratisk Side paa et tidligere Tidspunkt ønskede Kronen fastlagt paa et lavere Niveau, ligesom man fra radikal Side nu er særdeles ivrig efter at fastslaa, at man egentlig hele Tiden har været stemt for Kronens Nedskæring. Dette er imidlertid ganske urigtigt. Jeg vil minde ærede Medlemmer om, at ved Valget i 1924 og forud for dette holdt alle Partier fast ved Paripolitikken, skønt Kronen den Gang stod i en Kurs af omkring 60. Venstre ønskede Kronen ført op i sin gamle Guldverdi, men ønskede, at dette maatte ske i et meget langsommere Tempo, end det er sket. De Konservative ønskede ligeledes Guldpariteten. Det samme gjorde Socialdemokrater og Radikale, og jeg maa have Lov til at minde om, at under Behandlingen af forskellige Spørgsmaal her paa Rigsdagen har man fra radikal Side gennem det ærede Medlem Hr. Rode fremsat en Række Udtalelser, som fastslaar dette. Jeg skal her blot tillade mig at fremhæve et Par enkelte:

Under Forhandlingerne om Egaliseringsfonden i November 1923 udtalte det ærede Medlem Hr. Rode — det findes i Folketingstidenden Sp. 1436 — bl. a. følgende: „Jeg tror, det maa anses for særdeles heldigt, at Svaret paa Spørgsmaalet fra Nationalbanken er blevet dette: Det maa være vor samfundsmæssige Opgave at bringe vor Krone igen til dens oprindelige Guldverdi“. Og under Finanslovbehandlingen i Samlingen 1923—24 — altsaa knap

et halvt Aar før Valget — udtalte det samme ærede Medlem — det findes Sp. 112 i Folketingstidenden for 1923—24 —: „Man har drøftet mange Ting vedrørende Valutaspørgsmaalet, og der har ogsaa været Planer fremme om, at vi nu skulde „konstatere“, at vor Krone var saa og saa meget mindre værd end oprindeligt. Det glæder mig, at der har været afgjort Modstand mod disse Planer, som er ganske uberettigede. Vi kan som en hæderlig Nation ikke pludselig uden tvingende Grund erkære, at vor Krone ikke har den samme Værdi som tidligere“. Saadanne Udtalelser blev fremsat af det radikale Venstres Ordfører i de to sidste Rigsdagssamlinger forud for Valget i 1924, og det er en Kendsgerning, at de radikale Rigsdagsmænd og Valgkandidater bl. a. førte deres Valgkamp paa Grundlag af, at vi maa have Kronen i Pari. Det gjaldt ikke blot det radikale Venstre, men det gjaldt ogsaa Socialdemokraterne: Kronen skulde føres i Pari, og en af dem, der senere gik forrest i Kampen for Nedskæringen, nemlig det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, førte sin Valgkamp paa Grundlag af, at vi skal have Kronen i Pari hurtigst muligt. Jeg erindrer igen om, at da den Valgkamp fandt Sted, stod Kronen omkring ved 60.

Medens man fra de 3 Partiers Side, fra Venstres, fra konservativ og ogsaa fra socialdemokratisk Side, har holdt fast ved Paripolitikken — Socialdemokratiet har som Regeringsparti holdt fast ved denne Politik — fik de Radikale som bekendt paa et meget sent Tidspunkt stærke Anfægtelser, Anfægtelser, som dog ikke hindrede dem i at stemme for den sidste Valutalov, lige saa vel som de havde stemt for den første. Men jeg vil ogsaa gerne i denne Forbindelse minde om, at i Efteraaret 1925 forespurgte man fra Regeringens Side Erhvervsorganisationerne her i Landet om deres Stilling til Valutapolitikken, og af de Svar, som fremkom fra Erhvervsorganisationerne, fremgaar det i Virkeligheden, at de praktisk talt alle ønskede Kronen i Pari. De samvirkende Købmandsforeninger og Husmandsforeningerne udtalte sig ikke positivt for det, men de anbefalede heller ikke at gaa til Nedskæring. Om Endemaalet for dansk Valutapolitik var der praktisk talt Enighed, men medens nogle af Erhvervsorganisationerne ønskede Guldpariteten hurtig, var det saadan, at de allerfleste ønskede, at vi skulde naa op dertil i et langsomt Tempo, for at Prisniveauet efterhaanden kunde tilpasse sig efter Kursen.